

kerščansko-katoliška vera. — Potem bodo pa naše šole tudi vse drugačne, kedar bo ta tirjatev časa, kar pa sedaj ni.

Dokler bodo učitelji, stari in skušeni učitelji po naših šolah, ni se treba še bati, da bi le-ti ne skerbili tudi za нравno odgojo mladine; ne govorim o tej reči dalje, ker kakor dan danes reči na svetu stojé, bati se imamo hudih, hudih časov; nadloga pa uči moliti, kakor to vidimo vzlasti na Francoskem, katerim je občna nesreča oči odperla.

Kako se pri otrocih zbujajo verska čutila.

Od Boga dolgo časa molčati pri otrocih ni prav.

Najdejo se učeni in neučeni, kateri terdó, otrokom naj se do petnajstega ali osemnajstega leta nič ne pové od Boga, od vere, ker tega ne zapopadejo in ne umejó.

Ko bi človek od Boga, najvišjega in neizvedljivega bitja, od skrivnosti naše svete vere dotlej ne smel nič slišati, dokler bi vsega tega ne razumel, bi od vsega tega ves čas svojega življenja ne slišal kar nič.

Nikakor ni to pravo; mi vemo, kako nepopolnoma, kaka slaba in brez kreposti je naj boljša нравnost brez vere. Mi vemo, kako nas spolnovanje svojih dolžnosti močno spodbuja v misel, da je tako božja volja, da tako ukazuje gospod Bog naj višji zakonostavec in vladar sveta. Poslednjič tudi vemo, kako lahko prevaguje telesnost našo pamet, ako prvi nasproti ne stavimo vere in razodenja.

Nikar tedaj otrok predolgo ne puščajmo v verigah telesnosti, da te vezi ne postanejo tako terdne, da jih skoro ne bo moč razdrobiti. Zgodaj od prvih let njih pameti seznanimo otroke z Bogom in z njegovo sveto voljo. V resnici, otroci, nedolžni in nepopačeni veliko ložeje in bolje zapopadejo Boga in božje reči, kakor odraščeni ljudje, kateri zdi-hujejo pod jermom telesnosti ali pa so zapleteni v časnih skrbih in težavah.

Zgodaj tedaj pripovedujmo otrokom od Boga, kako je naj močnejši, vseveden in najboljši Oče vseh ljudi.

Pred vsem razkladjajmo otrokom, da je Bog vsegapičujoč, da je povsod pri nas in vse vidi, dasiravno mi njega ne vidimo; kajti naj krepkejši skoraj edini pripomoček, kateri varuje, da otroci ostanejo nedolžni, in se varujejo spridenja, katero je skoraj splošno postalo, je ta, da jih vadimo bati se Boga, kateri vse vidi in vse vé.

Zgodaj naj otroci spoznajo in ljubijo Jezusa, kateri je bil naj boljši dete in božji prijatelj otrok, kateri je naš božji učenik, srednik in zveličar.

Zgodaj naj se vtisne otrokom veliko spoštovanje do skrivnosti svete vere, katera je vsem kristijanom potrebna in se otrokom lahko dopové. Radi verjamejo, ako se jim dopové, da veliko tega ne morejo zapopasti, kar pa je vendar le gotovo in resnično.

Zgodaj naj se v njih serca vlijo posebno spoštovanje do božje besede, do svetega evangelija. Od svetega pisma jim pripovedujemo, da je to pismo, katero je Bog poslal ljudem svojim otrokom, da bi jim vse bolje razložil, kako da morajo biti dobri in se zveličati. Povejmo jim, sveti evangelj je prava knjiga kristijanov, v katerem stoji zapisano, kaj je sin božji delal, učil in terpel — in tudi obljubil.

Posebno pa glejmo na to, da se bodo otroci v cerkvi spodobno in lepo obnašali. Ako jim božja hiša ni častitljiv kraj, jim tudi ne bo častitljivo, kar bodo notri slišali in videli.

Ni dosti, da verske resnice kar razlagamo, marveč vcepimo jih otrokom v serce in voljo.

Verske resnice so vzvišene; nekatere serce s strahom napolnujejo, ker so resnobne, nekatere so vesele in serce z upom navdajajo, to naj se pa posebno poudarja pri nauku; ter vprašajmo otroke, kako bi ravnali, ko bi te resnice prav prevdarili; kedar in ob katerih prilikah naj se posebno spominjajo teh resnic!

Tako se bo zgodilo, da se spoznana kerščanska resnica spremeni v meso in kri, in postane tako krepka, da goji sveta čutila in spodbuja v kerščansko delovanje.

Družina podlaga nравnosti.

V predkerščanski dobi je seme hudobije tako bujno pognalo, da je skoraj vse nравno življenje zadušilo, in spridenje je občno postalo; kerščanska vera ima pa ravno ta pglavitni namen, da se seme vsejano po milosti božji razširja in zatira in zadržuje nравno spridenje; tedaj vidimo, da je tirjatev po zboljšanju nравnega življenja v tako tesni zvezi s kerščanstvom, da se to dvoje ne more ločiti eno od družega, kajti dokler po grehu popačena narava to svoje zahteva, dotlej mora tudi kerščanstvo temu nasproti delati, tim bolj v tem času, ko občno nравno spridenje hoče podkopati podlago kerščanstva in naskakuje kerščansko terdnjavo, in hudobno seme tudi na kerščanskih tleh bujno zeleni in plod rodi.

Reformacija 16. stoletja nam je tega živ dokaz, da se tudi taka preuredba, kedar je v resnici nazoča, ne dá odverniti, a verska preuredba namesto da bi človeka vstvarjenega po božji podobi prenovila, ka-